

KUANTUM ÖLÜMSÜZLÜK: İLKİYAR:

İlknur KURUHALİL



KUANTUM ÖLÜMSÜZLÜK:



Daha başlığı okurken dediniz, “Allah’ın sözelcisi kuantumdan ne anlar?”. Ne olmuş benim de Einstein gibi fiziğim var. Ortaokulda arkadaşlarım fiziğimi ona benzetirdi. O hangi fizik, siz anladınız...

Neyse, insan bir kez yazmaya başladı mı, ömrü boyunca yazacağı hayalleri oluyor. Ben de kimsenin içini dökmeye hevesi olmayan bu dünyaya, yazarak içimi dökmeye gelmişim.

Siz de içinizdeki boşluğu doldurduğunu zannettiğiniz o bilgisayar oyununu, popüler dizinin düşen son bölümünü, kaydırılan hayatları, okunan tweetleri bir kenara bırakın. Elinizdeki kitapları da diyeceğim ama dürüst olalım, elinizde kitap yok.



Bi’ beş dakikanızı alacağım.

Bu yazı İlkyar e posta grubuna atıldı, başlık ilginizi çekti, pdf dosyasına tıkladınız. Deerken, telefona bildirim geldi. Eyvah, dur gitme. Gitti bile.

Kalan sağlar, siz karşıma geçmiş bulunuyorsunuz.

İşte, Kastamonu projesine gittim ben de geçenlerde...

Tabii ki böyle başlamayacağım. Bu bir izlenim değil. Gerçi Kastamonu’dan Burak’ın bir isteği var. Yaptığı ağaç eve bir çatı istiyor. Edebiyat Etkinliği’nde başımın etini yedi. Yetkililere duyurulur.

Ne diyor şair:

“Size acılarımdan dert yanınca
Esnediniz, hiçbir şey demediniz;
Onlardan zarif şiirler çıkarınca
Övdünüz, iltifatlar ettiniz.”

Ben de içli bir İran filmindeki *Çöplerin Şairi* gibi size biraz dert yanacağım şimdi. Bilmiyorum, benim gibi kazançsızlık ve sebepsizlikten hoşlanır mısınız? Uzun zaman düşündüm. Fikrim de değişmedi. Kazançsız sebepsizliğin güzelliği sizi hiç cezbetmedi mi?

Ancak, kimi zaman bu güzelliğin egoların, kârların, çıkarların en kötüsü mutsuz, umutsuz, umarsız oluşumuzun hışmına uğramasını da seyretmediniz mi? Bildiniz. İşte benim derdim bu: Kuantum Fiziği.



Öyle agvaryum baluğu gibi bakmayın. Ya insan algısı evrendeki aşkın gerçekliği algılayamıyor. Kesitler uyduruyor. Ya da gerçekliğin zaten noksan kendisi...

Noksan bile olsa çok güzel değil mi?

Oysa, aşkın bir gerçeklik de var bu güzelliğe sebep olan, nihai bir hedef: sevgi. Hiç hayretimi kaybetmeden bazen bir bakış, bir gülüşle; gerçekliğe, başka bir boyuta yaklaştığımı hissederim ben. İşte buna derim yüreğimden: Kuantum Ölümsüzlük...

*Kuş sesleri ovalara yayılır.
İnsan buna hayran olup bayılır.
Şimdi başlıyor film desenize.*

İLKİYAR'da masumiyet oyunu oynanıyor. İyi bir vatandaş, iyi bir evlat, iyi bir arkadaş, iyi bir öğretmen olmasanız bile güzel bir şiir gibi çocuklar da bakışlarıyla içinizdeki lekeyi temizliyor. Saklı güzellikleri, zenginlikleri ortaya çıkarıyor. Siz unutuporsunuz ama birileri Yibolarda yastığının altına bu güzellikleri biriktiriyor.

Benim yastığının altında da vardı bir Cide Projesi. Biliyorum, biraz fazla uzadı bu filmin jeneriği. Ne yapayım, gitmeden Cide'ye, halledemedim Hanönü'ndeki işleri. Türküsü gelsin madem:

*Gökce ağac'ın kilimi,
tut İlknur dilini...*

Tutamadım dilimi. İsmail ilk yârim. '

‘İkk, ikk-nur’ diye heceleyip “aaa, benim annemin adı’ dedi. Merhaba “İsmayıl”, benim de didemin ismi... İsmail’in de en sevdiği hayvan inekleri, her Vikingli aman Karadenizli gibi...

Kaleci Erdem, Şef Berat, Aksesuarıcı Yiğit,
Yakup, Ela, Defne, Canan, Elif. “Uvvıç, buyduk be” hava zift...
Şimdi İsmail’in oyunu ile ısınırım. Aydede’yi biliyorum da askerler niye patates ekerler onu hiç anlamadım.

Gün çabuk tükendi. Eskidik diye etkinliklere de alınmadım. Yo yo, buna gerçekten hiç alınmadım. Ama atölyede torununu ararken bizi bulan amcayı sanal gerçeklik gözlüğüyle ışınladım. Hatta hızdan göynü dönse de gözlüğünü çıkartmadım.

Durun, sizi de ışınladım.
Akşam eğlencesine geçiverdik
de siz hiç meydanda olmayışına
bakmayın Hüseyin Hoca’nın.
Bir zamanlar Daday’da
kurduğu bir folklör ekibi bile
var. Elimde videoları da...



O günkü eğlenceden
zihnimde sakladığım iki kare de
var aslında. Birinde Nasrettin Hoca’nın oynayanların başından aşağı peçete saçışı.
Birinde de şimdilerde belki aynı masaya oturmayacak öğretmenlerimin bile Sev
Kardeşim’de tren oluşu, ne mutlular...

*Seni gördüm boynu bükük,
Genç yaşında ömrü sökük*

Dün ak didem, akça didem; sakar başlı, kar didem saçlarını fazla
savurunca sabah her yer kar doluyor. Kendisi kar çiçeği Berfin abla, kardan temiz diyor
bu saçlara... “Kar bana Allah’ı hatırlatıyor”. Masumiyet tünüyor omuzlara.

Karın yüreklerimize dokunuşu ise kar tanelerinin ardındaki gülümsemeleri
müjdeliyor. Ulaşacağımız kar tanesi kadar biricik çocuklara...

Kavuşmadan daha çocuklara Soğuksu’ya giderken otobüsle kalıyoruz amma
traktörle geliyorlar bizi almaya. Sağ olsun Toygarlı, Karayolları, Ömer, Aysel, Mıstık
Hoca...

Burada Şerife Bacı torunu anneler, güzel işlerin karıncası elleriyle bir topluluk bile kurmuş: Karınca... Ispıt, müsellim va mı aba?

Yaşadıklarına rağmen hiçbir çocuk dudaklarını kenetlemez ya. Bi' hoş oluyorum çocukların gülücükleri kanatlanınca. İşte kuantum ölümsüzlüğe dair bulgular bunlar. Örnek topluyorum. Yanaklardan aldığım makasla...

İkizler, Rıfat Ilgaz, Oğuz Atay, Şu Cide'nin Çeşmesi, Sarı yazma...

Gün nasıl geçti? İşşş, Effe sorma.

Aba koy koy sarımsaklı makarna, hava açılmadı ne zaman yeriz dondurma?

Koydum başımı yastığa,
yattım sağıma, döndüm soluma,
melaikeler konsun yanıma... Bugün
Azime Anam'ın kuşağından
çıkarılmış gibi adeta, biri bilmece
sordu bana. Büyükler de bilemez
hatta. "Sen nereden biliyorsun?"
Onun da Karadeniz uşağı olduğunu
unutuyordum az daha.

*Bütün gün et yer,
Gece yıldızları sayar?*



Dün karlı yollarda kalır iken bugün kozmik şaka devam etti, Yibo'da Nasrettin Hocam çok yaramazlık yaptığımızda bize bakıp "Allah'ım, delileri göğe çek rabbim" derdi. Gökten alnıma sular damladı. Eee hocam, arkadaşlarım göyneklerini yıkıyor olmalı...

Tam içimdeki uşak neşe çamurunda oynayıp umut birikintisine basacaktı. Bir abimizin "Çocukluğunu yaşayamayan birisinden ne bekliyorsun ki?" sözleri Kiren dalı gibi yüreğime battı. Bana düşmedi. Topal Koşma türküsünün ozanı Mümin Meydani verdi cevabı:

"Ben de bildim bahtım olmadığını
Dahi çilelerim dolmadığını"

Hiç yoktur essah, göynünün alacası...

Bitmedi daha günün macerası. Yollar boyu gördüğümüz Gürgen, Kayın, Köknar ağaçları; Kestane, Küre Dağları radyasyon nesline şase yaptı. Enerjimiz fazla geldiği için okulda trafolar patladı. Anne babalar Kar Dide'nin gelmediğini duyunca ortalığı yıktı.

İşte yarenler, böyle esti geçti Kastamonu rüzgârı, biz öğretmenimiz başımızı okşadı diye 3 gün uyuyamazdık, onlar da unutmadan yazar mektupları, çocuklar bahar dalı, nisan tomurcukları...

En son Kars'tan Rana yazmıştı "Sen bana kuşunu gösterdin. O kuşu benim için öp. Yanağından öp". Ehh, siz okurken ben bu izlenimi yine yazar dururum. Görüyorsunuz Türk dili okumasaydım, kuş dili okurdum...

Başlarken Kuantum Fiziği diyordum. Şimdi Tutunamayanlar 93-98'i buraya ilıştırıyorum. Şu içimizdeki boşluğu gerçekten nasıl doldururuz onu da bulabilirsiniz sanıyorum. Hastalıklı bakış açılarını terk edip yeni değerler üretmeyi; bilginin, güzelliklerin paylaşılması ve çoğaltılmasıyla herkese ozanlar, şairler, dâhiler, âşıklar, deliler ve çocuklar gibi yaşama imkânı sunarak, bu kofluğu da anca bütün ön kabullerden kurtularak doldurabileceğimizi biliyorum.



Tam üstüne bastınız. İlkyar'dan bahsediyorum.

Geleceğin, teknolojinin bu kadar çok konuşulduğu halis muhlis ne varsa yitip giden bu dünyada artık VR'la mı etkinlik yaparız bilmiyorum. Ancak gelecek teknoloji yine kimilerimiz için erişilmez olacak onu iyi biliyorum. İlkyar ise hem yitirmedikleriyle hem teknolojiyi ulaşılabilir kılmasıyla yüzeysel olmayacak kadar derinlikli sanat ve bilim üretme özgürlüğü sunacak.

Dumanı üstünde yenilikler, umut, ilham gayzer gibi fışkırarak önce 7 bölgeye sonra 7 kıtaya yayılacak.

Sevgiyle, aşkla kucaklayıp gücünü zıtlıkların ringinden değil renginden, ahenginden alacak.

Halis muhlis İlkyarlı olarak bunu her projede hissediyorum.

Ben neonları yaktım. Kuantum İlkıyar'a geçiyorum... Camı açtım, sağ serbest, Ferdi Tayfur dinliyorum. Bir gün herkes bizim köylüm olacak biliyordum. Biletler burada: Fedime'nin düğününe bekliyorum.

*Buralarda ağaçları kesmişler,
yerlerine taş duvarlar ekmişler,
sevdiğimi başkasına vermişler.*

Abooo...

İlknur Kuruhallil
Boğaziçi Üniv.
Türk Dili ve Edebiyatı Mezunlu
29.04.2025



Boğaziçi ekibinin aracı karda kayınca yolda beklediler, üşüdüler... Neyse köyden bir traktör geldi kurtarmaya... Midibüse bindikten sonra keyifler yerine geldi ve güzel bir etkinlik gerçekleştirdiler...